

30 Νοεμβρίου 2019

Όσιος Ιερώνυμος: Ο άνθρωπος, που επιμελείται την σωτηρίαν του, ποτέ δεν είναι μόνος!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης (1871-1957).

Προς Σοφίαν
Άγιον Όρος, 4.8.1912

Δεν υπάρχει αρετή ανωτέρα από την υπομονήν εις τους πειρασμούς. Η υπομονή μάλιστα εις τους πειρασμούς κάμνει τον άνθρωπον άξιον να λάβη μαρτυρικόν στέφανον εις τον Παράδεισον.

Όσον συμπαθώ με σε καθώς και με πάντα άλλον εις τα βάσανά σου, άλλο τόσον χαίρω διά την καλήν σου διάθεσιν και διά τον μισθόν που έχεις να λάβης. Σε υβρίζει ο πατήρ σου; Μη θυμώνεις, αλλά υπόμενε και παρακάλει τον Θεόν να τον φωτίζη.

Δεν σε αφήνει να προσεύχεσαι; Προσεύχου με τον νουν σου χωρίς να το εννοή εκείνος. Ηξεύρεις πόσον προσεύχεται η Ε.; Διά της προσευχής της έρχεται ο σύζυγός της εις μετάνοιαν.

Ο άνθρωπος, όστις επιμελείται την σωτηρίαν του, ποτέ δεν είναι μόνος, οπού και αν είναι. Είναι ο Θεός μαζί του και τον σκεπάζει με την χάριν Του, καθώς η όρνις σκεπάζει τα μικρά πουλάκια της.

Όταν ο άνθρωπος έχη άνθρωπον εις τον κόσμον, έχει μεγάλην παρηγορίαν. Όταν δεν έχη, έχει προστάτην αυτόν τον Θεόν και τον οικονομεί η Θ. Πρόνοια με τους τρόπους και τα μέσα, που παρουσιάζονται σήμερα και αύριον.

Σου φαίνεται εις άνθρωπος και σε παρηγορεί; Ο Θεός τον εφώτισε, είναι η προστασία Του. Κανένα δεν αφήνει ο Θεός...

Αι θλίψεις κάμνουν τον άνθρωπον να αισθανθή την ταλαιπωρίαν του, την αδυναμίαν του. Εδώ έρχεται η ταπείνωσις. Όταν ταπεινούται, ζητεί και την βοήθειαν του Θεού.

Η χάρις Του έρχεται εις τον ταπεινόν άνθρωπον και τον κάμνει να εννοή, ότι οφείλει να πάσχη και ευχαριστεί. Πάσχει ευχαρίστως και υποφέρει ό,τι και αν του έρχεται διά την αγάπην του Χριστού. Τότε συσταυρούται τω Χριστώ.

Αλλά τότε τι ακολουθεί; Ό,τι ηκολούθησεν εις τον Χριστόν. Ανέστη, εδοξάσθη.

Έχε πίστιν εις τον Χριστόν μας, και παρακάλει τον να σε δυναμώνη εις αυτό το στάδιον που οικονομεί διά την σωτηρίαν σου, και εκείνος γνωρίζει πότε θα σου δώση την άνεσιν όπου χρειάζεσαι ως άνθρωπος...

Ο του καλού πόθος των ευλαβών ψυχών, αι οποίαι, όταν εξ ανάγκης τινός στερηθώσι προς ολίγον το καλόν, το οποίον αν ήτο δυνατόν να μη το αποχωρισθώσι ποτέ, και ως να το εστερήθησαν διά πολλά έτη, με συμπαθητικήν παράκλησιν τρέχουν να το ζητήσουν, έστω και με κόπον, έστω και με ιδρώτα, αλλ' ουδέ δάκρυα θερμά τους είναι δύσκολον να χύσουν, μόνον να επιτύχουν το καλόν όπου ποθούν.

Το να πολεμή ο εχθρός τους Χριστιανούς, οι οποίοι ζητούν την σωτηρίαν των, τούτο είναι το αιώνιον και κύριον έργον του. Ο Θεός επιτρέπει, διότι με τον πόλεμον του εχθρού, όχι μόνον δυνατώτεροι και ευσεβέστεροι και θερμότεροι γίνονται, αλλά, αν παρατηρήσουν την ανθρωπίνην αδυναμίαν των, λυπούνται διότι δεν φαίνονται γενναίοι αγωνισταί και παλαισταί εις τους αγώνας της αρετής και τρέχουν αμέσως και ζητούν την βοήθειαν και την χάριν του Θεού.

Πρέπει δε να γνωρίζωμεν, αδελφαί μου εν Κυρίω, ότι ανάπαυσις και ησυχία σωματική δεν είναι σημείου του εκλεκτού δούλου του Θεού, αλλά οι αγώνες και τα παλαίσματα εις τα εμπόδια. Ο Χριστιανός, αν δεν δοκιμάση πειρασμούς, αν δεν κακοπαθήση, διά την αγάπην του Χριστού, εις τον Παράδεισον δεν εισέρχεται.

Η προσευχή από κανένα δεν εμποδίζεται. Διότι όταν έχωμεν πειρασμούς, τότε περισσότερο με την προσευχήν ζητούμεν ν' απαλλαχθώμεν, και αν ασθενώμεν, δυνάμεθα να προσευχώμεθα και κληθήρεις αν είμεθα χωρίς να έχωμεν αμφιβολίαν περί της τοιαύτης προσευχής.

Προσευχή είναι και λέγεται η ανύψωσις και αφιέρωσις τον νοός και της καρδιάς εις τον Θεόν, το οποίον ημπορούμεν να κάμωμεν πολύ καλά και όταν είμεθα κλινήρεις από ασθένειαν.

Είναι η ευαρεστοτέρα εις τον Θεόν προσευχή. Κατανύγεται ο ανθρωπος και μεταφέρει τον νουν εις τον Θεόν. Πράγμα το οποίον πολύ δυσκόλως γίνεται, όταν ο άνθρωπος είναι υγιής.

Να μένη εν ειρήνη το πνεύμα μας. Να μη γινώμεθα αιτία ερεθισμού και αταξίας. Ο Θεός κατά την αγαθήν προαίρεσιν της καρδιάς μας θα οικονομήση τα καλά και αίσια.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Μωυσή Αγιορείτη, «Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης, Ο Γέρων της Αναλήψεως», έκδοση Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας, Αγίου Όρους.